

[Kristen Amby.]

lantunionen har tilsluttet os, er ikke blot efter vor, men også også efter de øvrige deltageres mening i overensstemmelse med pagtens ånd. Dette betyder, at Danmark, især i fællesskab med de nordiske og de øvrige europæiske stater, i De Forenede Nationers arbejde og forhandlinger aktivt vil medarbejde på og medvirke til, at alle muligheder for forhandlinger mellem øst og vest udnyttes, og at vi i det hele taget — det er, om jeg så må sige, komplementpolitikken, den Atlantpagten udfyldende politik — vil være på vagt for, at ingen chance for den afspænding i verden, som alle folkeslag i virkeligheden længes efter, forspildes.

Jørgen Jørgensen (Løjre): Jeg havde ikke tænkt i dag at gentage, hvad jeg tidligere har sagt med hensyn til, om Danmark skulle være gået med i Atlantpagten, men det ærede medlem hr. Hans Hedtofts tale gør det nødvendigt, at jeg alligevel siger et par ord herom.

Jeg mener ikke, at vi skulle være gået med. Jeg mener, at vi øgede landets risiko uden at styrke vestmagterne, men de argumenter, der kan anføres i så henseende, og som jeg ved tidligere lejlighed har anført, skal jeg ikke gentage — det er muligt, at vi senere i debatten kommer tilbage dertil.

Der var et område, hvor det forekom mig at det ærede medlem hr. Hans Hedtofts argumentation glippede. Det ærede medlem sagde i forbindelse med Danmarks stilling til Atlantpagten, at vi skulle jo alligevel yde støtte med hensyn til Tyrkiet, hvadenten Tyrkiet var med i Atlantpagten eller ej, for Danmark var medlem af De Forenede Nationer, og derfor ville vi, hvis der kom en konflikt i Tyrkiet, øjeblikkelig være med i krigen. Men hvordan rimer det med det, hvad det ærede medlem ellers siger: at De Forenede Nationer er ingen garanti for hjælp til beskyttelse for Danmark? Det gælder altså ikke Tyrkiet; her kommer FN til hjælp straks, medens der efter det ærede medlems fremstilling skal forhandles, før FN-pagtens sikkerhedssystem træder i funktion, når det er Danmarks stilling, det gælder. Jeg kan ikke se, at der her er overensstemmelse mellem det ærede medlems synspunkter.

Jeg vil også gerne til det ærede medlem sige, at vi diskuterer ikke her, hvor vi i Danmark ideologisk hører til. Vor forståelse af demokrati, vore politiske idealer, hele vort kulturgrundlag har vi fælles med Vestens frie demokratier, og det, vi diskuterer her, er spørgsmålet om, hvordan vi værner og bevarer dette frie demokrati.

Jeg har med hensyn til Atlantpagten fået den opfattelse, at dette spørgsmål indtil videre er afgjort ved den stilling, partierne har taget her i rigsdagen, og det har jeg taget til efterretning, men når det ærede medlem hr. Hans Hedtoft fremhæver den betydning, det har haft og har for Danmark økonomisk set, at vi får gratis våben fra Amerika, vil jeg dog sige til det ærede medlem, at jeg tror ikke, at det, det drejer sig om i penge i så henseende, kan være helt afgørende overfor de beløb, vore militærudgifter efterhånden omfatter.

Når det ærede medlem derefter fremfører, at vi, hvis vi var gået ind i den nordiske union, havde fået en forsvarsordning lige så dyr som den, vi har nu, kan det ærede medlem ikke føre noget bevis derfor. Vi ville i hvert fald som medlem af den nordiske union havde fået forsvaret opbygget på et andet grundlag, formentlig også et billigere grundlag, men derom ved hverken det ærede medlem eller jeg noget sikkert. Det, som er det sikre, er, at den nordiske union ville have givet os en helt anden stilling i udenrigspolitikken, i verdenspolitikken, helt andre muligheder for at øve den forsoningens gerning, som det ærede medlem jo er enig med os andre i at det er hovedformålet for Danmark at støtte. Men når det ærede medlem vil gøre det til, at Danmark, hvis vi var gået ind i den nordiske union, ville være kommet op på de samme militærudgifter, som Danmark har nu, vil jeg sige, at som medlem af den nordiske union havde Danmark i hvert fald i langt højere grad selv kunnet bestemme, i hvilket tempo vi skulle gennemføre opbygningen af vort forsvar.

Det ærede medlem vender stadig tilbage til, at det kan lade sig gøre at ruste og samtidig bevare vor sociale standard. Det er ikke af ondsind overfor det ærede medlem og hans parti, når det radikale venstre fremhæver den virkelighed, som man må se i øjnene, at de europæiske lande ikke — heller ikke Danmark — kan gennemføre en oprustning i det tempo, vi er inde i, og samtidig opretholde den sociale standard, og det ærede medlem gør ikke klogt i at ville benægte dette faktisk foreliggende.

Der var en virkelig forskel på den konservative ordførers og på den socialdemokratiske ordførers argumentation overfor det problem, vi skal drøfte her. For den konservative ordfører var sagen om Grækenlands og Tyrkiets optagelse i Atlantpagten ikke så enkel og ligetil, der var mange betænkeligheder og megen usikkerhed, som jeg deler. For det ærede medlem hr. Hans Hedtoft var det hele så ligetil. Det er dog ellers ikke